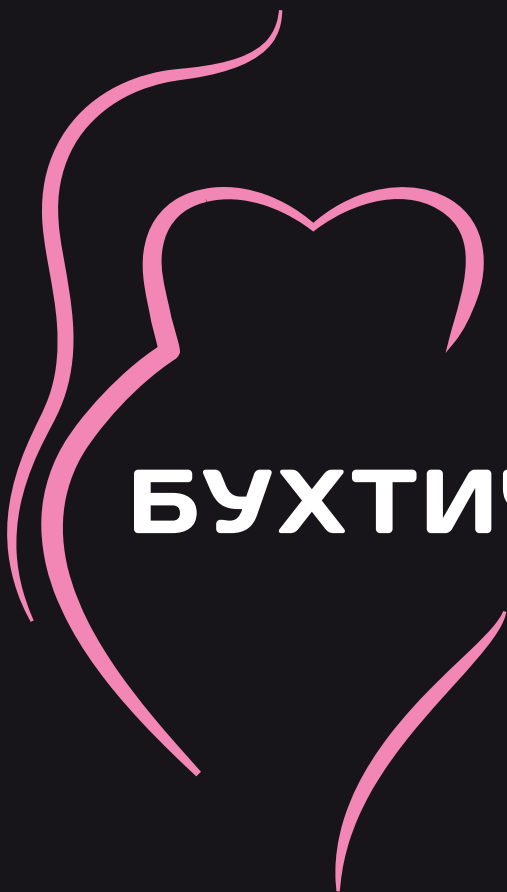

**КРАСОТАТА
СИ ТЕЖИ
НА МЯСТОТО**

БУХТИЧКА

1

Всички хубави неща в живота ми са започвали с песен на Доли Партън. Включително приятелството с Елън Драйвър.

Песента, която окончателно скрепи сделката, беше „Тъпа блондинка“¹ от дебютния ѝ албум „Здравей, аз съм Доли“ от 1967 година. През лятото, преди да започна първи клас, общото преклонение пред Доли сближи леля ми Луси и госпожа Драйвър. Докато те пийваха студен чай в трапезарията, двете с Елън седяхме на дивана и гледахме анимационни филмчета, не съвсем сигурни какво да мислим една за друга. Но един следобед песента зазвуча от уредбата на госпожа Драйвър. Елън си тактуваше с крак, докато аз тананиках, и още преди Доли да е стигнала до припева, вече се въртахме в кръг и пеехме с цяло гърло. За щастие, любовта ни една към друга и към Доли се оказа по-трайна от една песен време.

Чакам Елън пред джипа на гаджето ѝ. Опитвам се да не се мръщя, докато я гледам как се изнизва през изхода и се промква през натоварения след училище трафик.

Ел е всичко, което аз не съм. Висока, руса и някак едновременно леко шантава и много секси – парадокс, който винаги съм смятала, че съществува единствено в романтичните комедии. Чувства се добре в собствената си кожа.

---

¹ *Dumb Blonde; Hello, I'm Dolly* – б. пр.

ДЖУЛИ МЪРФИ

Не виждам гаджето ѝ Тим, но не се съмнявам, че е няколко крачки след нея, забил нос в мобилния си телефон, наваксва с резултатите на мачовете, които е пропуснал по време на училище.

Първото, което забелязах в Тим, е, че е поне десет сантиметра по-нисък от Ел, но на нея никога не ѝ е пукало. Когато споменах вертикалните им разлики, тя се усмихна, разливайки червенината от бузите си надолу по шията, и каза само:

– Сладурско е, нали?

Ел заковава пред мен задъхано:

– На работа ли си довечера?

Прочиствам гърло:

– Аха.

– Не е късно да ти намерим работа в мола за лятото, Уил. – Тя се обляга на джипа и ме побутва с рамо. – При мен.

Поклащам глава:

– „Харпи“ ми харесва.

Огромен пикап с гигантски гуми ускорява по алеята пред нас надолу към изхода.

– Тим! – крещи Елън.

Той спира на място и ни помахва, докато пикапът профучава точно пред него, на сантиметри от това да го размаже върху асфалта.

– Направо е... – прошепва Ел толкова тихо, че едва я чувам.

Мисля си, че са създадени един за друг.

– Мерси за предупреждението! – провиква се той.

Дори при нашествие на извънземни Тим просто би вдигнал рамене: „Яко!“.

Когато пресича паркинга, той пуска телефона в джоба си и я целува. Не е някоя от онези гнусни целувки с отворена уста, по-скоро е целувка от типа здравей-липсваше-ми-красива-ситочно-колкото-на-първата-ни-среща.

Тихо въздишам. Сигурна съм, че ако веднъж завинаги можех да обърна гръб на всички целуващи се хора, животът ми щеше да е поне с два процента по-щастлив.

Не завиждам на Елън и Тим, нито се дразня, че Тим ми отнема от времето с Елън, още по-малко пък го искам за себе си.

БУХТИЧКА

Просто си умирам за това, което имат те. Искам някой, когото да целуна за здравей.

Поглеждам зад тях към пистата около футболното игрище.

– Какво правят там всички тези момичета?

По алеята се носят в тръс група момичета с розови панталонки и потничета.

– Тренировъчен лагер за конкурса по красота. Ще трае цяло лято – отговаря Елън. – Едно от момичетата, с които работя, се записа.

Дори не се опитвам да прикрия гримасата си. Кловър Сити не е известен с много неща. През няколко години отборът ни по американски футбол успява да се класира до плейофите и от време на време някой успява да направи нещо достатъчно добро, че да си струва да го помниш. Но това, което поставя малкия ни град на картата, е фактът, че е дом на най-стария конкурс за красота в Тексас. Началото на „Мис тийн синя лупина“ е поставено през 30-те години и с всяка следваща година конкурсът става все по-машабен и все по-абсурден. Знам го отлично, защото през последните петнайсет години майка ми ръководи организационния комитет.

Елън измъква ключовете на Тим от предния джоб на панталона му и ме придърпва за прегръдка.

– Лека работа! Не се заливай с мазнина или каквото там не бива да правиш!

Отива да отключи шофьорската врата и се провиква на Тим от другата страна.

– Тим, пожелай на Уил приятен ден!

Той вдига глава за малко и ми показва усмивката, която Елън толкова обича:

– Уил – Тим може и да държи носа си забит в телефона през повечето време, но когато реши да говори... да кажем, че това е едно от нещата, способни да задържат момиче като Ел. – Надявам се денят ти да е прекрасен.

Той се покланя ниско, а Елън завърта очи, настанява се зад волана и мята в устата си дъвка.

Помахвам им за довиждане и вече съм на половината път до колата, когато двамата ускоряват край мен и Елън извиква още

едно „Довиждане!“; заглушено от „Защо дойде тук в този външен вид“² на Доли Партън, която гърми от колоните.

Докато ровя в чантата си за ключа, забелязвам Мили Михалчук да се клатушка по тротоара към паркинга.

Виждам го, преди да се е случило. Патрик Томас – вероятно най-големият гадняр на всички времена, се е облегал на минивана на родителите ѝ. Притежава невероятната способност да измисля на хората прякори, които веднага им лепват. Понякога са яки, но по-често са нещо от типа на *Хааааааана*, произнесено като цвилене на кон, защото устата на момичето изглежда пълна с... ами... с конски зъби. Да, знам, много хитро.

Мили е момичето, което, срам ме е да си призная, цял живот гледам и си мисля: *Нещата може да са и по-зле*. Аз съм дебела, но Мили е от онзи тип дебелани, които носят панталони с ластик, защото никой не шие панталони с копчета или ципове в нейния размер. Очите ѝ са разположени прекалено близо и носът ѝ е като щипнат накрая. Носи ризи на кученца и котета, и то не по ироничния модерен начин.

Патрик е застанал пред шофьорската врата на Мили и вече грухти като прасе заедно с хулиганската си групичка приятели. Мили взе шофьорска книжка преди няколко седмици и сега се носи с този миниван, сякаш е камаро.

Точно преди да завие зад ъгъла и да види кретените, скупчени около колата ѝ, аз се провиквам:

– Мили! Насам!

Тя сменя посоката и се насочва към мен, влачейки раницата си за презрамките, а усмивката повдига розовите ѝ бузи толкова високо, че почти докосват клепачите.

– Здравсти, Уил!

Усмиввам се.

– Здравей! – Изобщо не помислих какво ще ѝ кажа, когато застане пред мен. – Честито за шофьорската книжка!

– О, благодаря! – усмивва се отново тя. – Много мило!

Над рамото ѝ виждам как Патрик Томас натиска носа си с пръст, за да заприлича на свинска зурла.

---

² *Why'd You Come in Here Lookin' Like That* – б. пр.

БУХТИЧКА

Слушам как Мили разказва, че е сменила радиостанциите на майка си и за първи път е заредила гориво. Патрик се втрещва в мен. Той е от хората, които се надяваш никога да не те забележат, но няма полза да се правя на невидима. Няма как да скриеш слон.

Мили продължава да говори още няколко минути и Патрик и приятелите му се предават и си тръгват. Тя размахва ръце към вана зад нея.

– На шофьорските курсове не те учат как да зареждаш и наистина...

– Хей – казвам аз, – съжалявам, но ще закъснея за работа.

Тя кимва.

– Още веднъж честито!

Гледам я как отива до колата си. Наглася всички огледала, преди да излезе на заден от мястото си на почти празния паркинг.

Паркирам зад „При Харпи – бургери и хот дог“, минавам през гишето за автомобили и натискам звънеца на служебния вход. Никой не отговаря и звъня втори път. Тексаското слънце жестоко напича главата ми.

Чакам, докато някакъв противен мъж с рибарска шапка и мръсен потник минава през гишето и изрежда болезнено придирчивата си поръчка чак до точния брой на киселите краставички, които иска в бургера. Гласът в уредбата му съобщава цената. Мъжът ме поглежда, сваля оранжевите си слънчеви очила и казва:

– Здравсти, сладурано!

Обръщам се, стискам роклята силно около бедрата си и натискам звънеца четири пъти. Стомахът ми се свива от неудобство.

Не е *нужно* да нося рокля на работа. Има вариант на униформата и с панталон. Но ластикът на полиестерните панталони се оказва недостатъчно ластичен, че да мине през бедрата ми. За мен виновни са панталоните. Не обичам да мисля за бедрата си като за неудобство, по-скоро ги разглеждам като предимство. Все пак, ако бяхме 1642 година, да кажем, широкият ми, перфектен за раждане таз щеше да струва доста крави.

ДЖУЛИ МЪРФИ

Вратата се отваря и отвътре долита гласът на Бо:

– Чух те и първите три пъти.

Костите ми потръпват. Не го виждам, докато не бутва вратата малко по-широко, за да ме пусне. Дневната светлина докосва лицето му. По брадичката и бузите му е набола брада. Знак за свобода. Училището на Бо – лъскавото му католическо училище със строги правила за външния вид – пусна учениците във ваканция в началото на седмицата.

Колата на гишето зад мен дава газ и аз се шмугвам вътре. Очите ми имат нужда от секунда, за да свикнат с полумрака.

– Съжалявам, че закъснях, Бо – казвам.

Бо. Сричката подскача вътре в гърдите ми и това ми харесва. Харесва ми решителността на едно толкова кратко име. Този тип имена сякаш казват *Да, сигурен съм*.

Усещам как червената топлина ме прогаря отвътре, докато се изкачва нагоре към лицето ми. Прокарвам пръст по брадичката си, а краката ми затъват в бетонния под като в плаващи пясъци.

Истината: хлътнала съм така отвратително в Бо още от първия път, когато го срещнах. Рошавата му кестенява коса се увива в перфектен хаос на главата му. И изглежда абсурдно в червено-бялата униформа. Като мечка в балетна пачка. Ръкавите на ризата са опънати около ръцете му и неволно ми хрумва, че между неговите бицепси и моите бедра има доста общо. С изключение на способността да правят лицеви опори. Под тениската му се вижда тънка сребърна верижка, а устните му са боядисани в червено – заслуга на безкрайния му запас от червени близалки.

Протяга ръка към мен, сякаш ще ме прегърне.

Всмуквам дълбоко въздух.

И после издишвам, когато той се пресяга край мен, за да заключи служебния вход.

– Рон е болен и сме само аз, ти, Маркърс и Лидия. Явно е била принудена да вземе двойна смяна, така че те предупреждавам да си знаеш.

– Мерси. Явно за теб училището е свършило за тази година.

– Аха, край на занятията!

БУХТИЧКА

– Харесва ми как казваш „занятия“, а не училище. Сякаш си в университета и ходиш на лекции по няколко пъти на ден, когато не спиш по разни дивани или не се... – Млъквам. – Отивам да си прибера нещата.

Той стиска устни и ги задържа в полуусмивка.

– Добре.

Втурвам се в стаята за почивка и натиквам чантата си в шкафчето.

Не че по принцип съм особено красноречива, но това, което излиза от устата ми пред Бо Ларсън, дори не може да се нарече словесна диария. Прилича повече на словесна менструация, което е пълна гнус.

Първия път, когато се срещнахме, точно го бяха назначили, аз му подадох ръка и се представих:

– Уилоудийн – казах. – Касиерка, фенка на Доли Партън и местна дебелана.

Изчаках отговора му, но той не каза нищо.

– Не че не съм и други неща, но...

– Бо – гласът му беше сух, но устните се извиха в усмивка. – Казвам се Бо.

Хвана ръката ми и главата ми се напълни със спомени за неща, които никога не съм изживявала. Двата държим ръце в киното. Или докато крачим надолу по улицата. Или в кола.

И тогава той пусна ръката ми.

Онази вечер, докато отново, и отново превъртах запознанството в главата си, си дадох сметка, че той не трепна, когато се нарекох дебелана.

И това ми хареса.

Думата *дебел* кара хората да се чувстват неудобно. Но когато ме види човек, първото, което забелязва, е моето тяло. А тялото ми е дебело. По същия начин аз забелязвам, че някои момичета имат големи гърди, лъскава коса или ръбати колене. Счита се за нормално да кажеш подобни неща. А думата *дебел*, тази, която най-добре ме описва, кара устните да се смръщават и изтрива руменината от скулите.

Но това съм аз. Аз съм дебела. Не е ругатня. Нито обида. Поне не е, когато го казвам аз. Защо да не го изясним веднага?